

TUOMAS

LEHTO

Eipä tässä mitään

*Suuret kiitokset kaikille tämän kirjan ideoinnissa
ja kehittämisessä auttaneille – Tekijä*

Tuomas Lehto

EIPÄ MITÄÄN

© 2014 Tuomas Lehto. Kannen suunnittelu Elias Lehto (Tuomas Lehdon kuvasta)

Kustantaja: BoD™ - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-318-320-9

Luku 1

VÄÄNNÄN turvalukon kiinni ja kävelen portaat alas. Tarkistan, että pieni sinikeltainen veturin pienoismalli on povitas-kussani, ja käännyn kohti metroasemalle vievää katuja. Kulmassa yläkerran yksinhuoltajaäiti ja hänen poikansa näyttävät odottavan juuri paikalle saapuvaa toista äitiä ja suunnilleen samanikäistä tyttöä.

”Huomenta, nyt sitten vihdoinkin lähdetään”, kuulen naapurini sanovan tulijoille.

”Joo, vihdoinkin. Se on näemmä sellainen päivä, että heti ensimmäiseksi laitoin vihreää teetä kahvinkeittimeen ja meinasin pestä hampaat käsirasvalla”, toinen naisista huokaa.

”Meillä taas Julius nousi jo viiden jälkeen kyselemään, että joko kohta voidaan mennä. No, olenhan minäkin tätä tavallaan odottanut. Välillä innolla ja välillä kauhulla...”

Tervehdin naapuria kävellessäni ohi ja huomaan, että molemmat hermostuneesti hyppelivät lapset kantavat suunnilleen itsensä kokoista reppua selässään. Tosiaan, koulujen täytyy alkaa tänään. Lähikoulun suuntaan koko porukka näyttäisikin tekevän lähtöä, paitsi että ratkaisevalla hetkellä Juliusta ilmeisesti alkoi jännittää. Hän jää seisomaan jalat liimattuina paikoilleen ja äidit puhumaan häntä ympäri, kun käännyn risteyksestä vastakkaiseen suuntaan.

Mutta voiko tuo poika tosiaan olla jo seitsemänvuotias? Kun muutin tänne, hän osasi mitenkuten kävellä. Ensimmäisenä kesänäni muistan ihmetelleeni joskus parvekkeella kirjan kanssa, kun polvenkorkuinen taapero tuiskahteli säännöllisesti naamalleen takapihan nurmikolla. Ei kai siitä mitenkään voi olla niin kauan?

Oma kesälomani päättyi jo heinäkuun lopussa, joten minua odottaa tavallinen tiistai toimistolla. Tänä vuonna oli yhden-tekevää, koska lomansa piti, sillä sää pysyi viileänä ja satei-sena lähes koko kesän.

En välitä ulkomaille lentelystä, kun pelkästään koneeseen asti pääseminen vaatii kolmen vartin bussimatkan sekä joukon jonotuksia ja melko nöyryyttäviä tarkastuksia - kas kun ei oteta ultraäänikuviakin. Sitten kyhjötät tuntikausia (yleensä pidempään kuin luvattiin) korviahuumaavassa metelissä polvet leuassa jonkun lentopelkoisen kehonrakentajan vieressä, yrität natustaa sämpylää kyynärpäät kiinni toisissaan (jos edes sämpylä suodaan), mietit rasittaako edessä huutava vauva vai penkkisi selkänoojaa seuraavalla rivillä potkiva uhmaikäinen enemmän ja että olisiko tuskallisempaa survoutua penkkirivien välistä vessakomerolle vai pidätellä (ellei turvavyön merkkivalo tee valintaa puolestasi). Yleensä pitää vielä vaihtaa konetta jossakin valtavassa metallista ja lasista kootussa epäpaikassa, missä kahvikin maksaisi kympin, ja hakea siellä lähtöporttia, joka vaihtuu vielä kolmannen kerran juuri kun löydät äsken ilmoitetun. Töissäkin on kivempaa. Siksi käyn lähinnä paikoissa, joihin pääsee täältä laivalla tai junalla. Mieluiten lyhyesti.

En siis koskaan ole käynyt Perussa, mistä veturi tas-kussani on kotoisin. Sen esikuva vetää vaunuja Cuscon kaupungista Machu Pichun inkaraunioille.

Aamun viileys tuntuu sormissa, eikä aurinko vielä ole jaksanut nousta kerrostalojen kattojen yli. Vaaleansinisellä taivaalla näkyy kuitenkin vielä haalea kuu. Väistän vastaani tulevia kolmea pientä koiraa samaan käteen johtavien lieko-jensa päässä ja jatkan kohti metroasemaa. Muutamiin kadun-varteen pysäköidyistä autoista kiipeää joku väsynyt töihin-

lähtijä. Tämä jalkakäytävä metrolle vievällä kadulla on revitty auki muistaakseni kolme kertaa tänä kesänä, mielikuvituksellisesti osin samoista ja osin eri kohdista. Seuraavaksi väistelen siis kaivantoja ja kohtia, joissa jalkakäytävä on asfaltin sijasta sepeliä. Tekisi mieli kysyä työmiehiltä, mitä tässä oikein tehdään tällä kertaa, mutta heitä näkee harvemmin kuin vapaata penkkiä aamuruuhkametrossa.

Sellainen seisoo jo asemalla, kun olen perillä. Kävely ilmeisesti kesti tavallista pitempään, vaikka huomioin kuopien aiheuttaman viivytyksen. Yritän vielä juosta, mutta ovien sulkeutumisesta varoittavat kohtalokkaat kolme piippausta kuuluvat hieman liian aikaisin ja ovet menevät kiinni nenäni edestä. Jarrutan ja kiroan mielessäni. Astelen hieman pidemmälle laiturilla odottamaan. Se tuntuu melkein juoksuvauhdilta, kun metro kiihdyttää samalla vastakkaiseen suuntaan ohitseni ja ulos asemalta. Asetan varpaat keltaiselle viivalle, joka merkitsee turvallisen etäisyyden raiteista, kaivan povi-taskusta kännykän ja avaan päivän lehden. Ehdin lukea aseman huminassa peräti yhden uutisen, kun kiskojen sointi paljastaa seuraavan metron olevan jo saapumassa.

Astun sisään, nojaan oranssiin penkinselkämykseen ovien vieressä ja selaan lisää uutisia, joissa tosin ei ole paljoakaan yllättävää. Mikään ei tee erityistä vaikutusta.

Havahdun Kalasataman jälkeen, kun metron sähköinen ujellus yltyy ja muuntuu sen porhaltaessa tunneliin, jonka seinistä ääni heijastuu takaisin. Puoli minuuttia myöhemmin aseman 80-lukuisat keltaiset seinälaatat kertovat junan olevan Sörnäisissä. Jään kyydistä ja väistelen liukuportaiden suunnalta kulman takaa juoksevia metroom pyrkijöitä, jotka ryntäilevät yhtä turhaan kuin minä hetkeä aiemmin. Portaiden yläpäässä piipittää: se kai ohjaa näkövammaiset viereisen his-

sin luokse. Jatkan ihmisvirran mukana kioskin ohi seuraaviin portaisiin, jotka nostavat minut katutasolle.

Työpaikkani on Keinotec, pienehkö teollisuusyritys, jonka pääkonttori sijaitsee sopivasti metroaseman lähellä, vaikka tuotanto ja tuotekehitys on hajasijoitettu pitkin maakuntia. Opiskeluaikana asuin samoilla kulmilla, joten tunnen nämä talot yhtä hyvin kuin jos olisin piirtänyt ne itse. Jos siis osaisin noin vain suunnitella kerrostaloja.

Muodostan kolmasosan markkinointiyrityksistämme. Yrityksen nimi tulee nokkamiehestä, Keinosesta. Hän uskoo vahvasti tieteellisen täsmälliseen lähestymistapaan markkinoinnissa, mikä on onni minulle. Onnistuin pian yliopistolta valmistumisen jälkeen saamaan työpaikan asiakkaiden, tuotevirtojen sekä markkinointihankkeiden tulosten tilastoijana ja samaisten tilastojen analysoijana.

Viime vuosina Keinotecissa on eletty vaikeita aikoja, kuten melkein koko Suomessa, tai Euroopassa, tai länsimaissa yleensä. Pääkonttorin työntekijämäärä ei ole enää kasvanut ja tuotantolaitoksissa on muutaman kerran lomautettu väkeä. Minä en silti ole joutunut pelkäämään irtisanomista ainakaan toistaiseksi, vaikkei hommia todellisuudessa riitä täydeksi työviikoksi. Osaan keksiä itselleni tarpeeksi tekemistä ansaitakseni suunnilleen palkkani. Minulle on myös runsaasti etua siitä, ettei kukaan muu talossa ymmärrä juuri mitään siitä, mitä teen. Siinä tilanteessa on huomattavasti helpompi näyttää kiireiseltä. Tulen sitä paitsi muun porukan kanssa hyvin toimeen, joten olen monesta syystä tyytyväinen tästä työpaikasta.

Tunnenko huonoa omaatuntoa siitä, että teen vähemmän töitä kuin useimmat työtoverini? Kyllä, luonnollisesti. Useinkin. Joskus olen pohtinut ehdottavani Keinoselle toimenkuva-

ni laajentamista. Hän on kuitenkin niin harvoin paikalla ja aina silloin kiireinen suurimman osan viikkoa pomo kiertää tuotantolaitoksia ja tapaa asiakkaita tai tulevia asiakkaita. Tällä verukkeella en ole vielä saanut otettua asiaa puheeksi.

Tänään rakentelen esitystä muutoksista tuotteidemme kysynnässä ensimmäisen ja toisen vuosineljänneksen välillä. Käytännössä se on jo valmis. Tarkoitus on tehdä kymmenen minuutin vierailu johtokunnan kokoukseen huomenna aamupäivällä. Olen tehnyt samanlaisen paketin neljä kertaa vuodessa niin kauan kuin olen työskennellyt Keinotecissa, joten työssä ei mene kauaa. Uudet luvut vanhojen tilalle, ja tarpeen tullen kehittelen uusia tulkintoja tai lisää uuden graafin, jos muutoksia olisi oikeasti sattunut tapahtumaan. Joskus vaihdan asioiden järjestystä tai jostain kuvasta pystypylväät vaakapylväiksi, vaikka sellaista ei kaaviontekemisen oppikirjoissa erityisesti suositella. Ehkä vuoden viimeiseen tai ensi vuoden ensimmäiseen esitykseen voisin uudistaa käyttämäni pohjan ulkoasun. Joka tapauksessa nautin kiireettömyydestä ja siitä, miten numerot tottelevat minua.

Kokeilen juuri neljänneksen dian pylväisiin uusia värejä, kun kännykkäni soi takin taskussa. Soittoäänestä kuulen, että toisessa päässä on pikkusiskoni Milla. En tapaa häntä nykyisin kovin usein, koska hän muutti työn perässä Tampereelle. Juttelemme kyllä, mutta ei hän yleensä työaikoina soitttele.

”Hei Milla”, vastaan ja istun takaisin työtuolilleni.

”Moi, hei anteeksi kun soitan tähän aikaan, ehditkö puhua?” siskoni kysyy niin vauhdikkaasti, etten tahdo saada selvää.

”Mä tiedän, et tykkää lentää. Mutta kyllä sen nyt joskus kestää.”

”Joo kestää varmaankin, mutta en minä tiedä. Pitääkö sitä aina olla johonkin lähdössä. Riittää tässä tarpeeksi kiirettä muutenkin. Minä olen sitä paitsi ihan tyytyväinen, täällä on kaikki.”

”Ei ole Camp Nouta eikä viiden kilometrin biitsiä, noin esimerkiksi.”

Pysähdymme altaan matalaan päähän. Lasken jalat pohjaan. Viereisellä radalla keski-ikäinen nainen tekee ketterän käännöksen.

”Mutta Olympiastadion ja Hietsu on.”

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi